



Arrest

nr. 339 526 van 15 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 2005.

1.2. Verzoeker dient op 9 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 16 juli 2025 gehoord op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 augustus 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Angolese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Bakongo etnie. U bent geboren op 29 mei 2005 in Cazenga, Luanda. U woont in bij uw vader en moeder en jongere broer. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Uw vader is kapitein bij de douane. Uw vader behandelt u, uw moeder en uw broertje slecht.

U loopt school tot de 9e graad, wanneer uw vader u zonder uitleg van school haalt. Soms gaat u toch stiekem nog naar school.

Nadat hij u van school haalt, verplicht uw vader u om mee te gaan wanneer hij zakken met metalen voorwerpen transporteert. U weet niet wat in de zakken zit. Vanaf januari 2024 doet u dit wekelijks.

Op 28 december 2024 bent u met uw vader en zijn vriend C. op de baan. Wanneer jullie later die avond thuis aankomen, krijgen jullie te horen dat uw moeder en broer meegenomen werden door de autoriteiten. De autoriteiten waren op zoek naar u en uw vader op verdenking van illegale wapenhandel.

Uw vader brengt u naar mevrouw S., waar hij u achterlaat. Later die nacht belt uw vader om te laten weten dat zijn vriend C. neergeschoten werd. Hij laat weten dat u en S/ opgepikt zullen worden door twee mannen. Deze mannen brengen jullie beiden naar een andere plek, waar jullie zo'n 10 dagen blijven.

Op 8 januari 2025 worden u, S. en een andere mevrouw naar de luchthaven gebracht. Jullie reizen mee met een vierde persoon. Na de landing in België, wordt u naar de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) gebracht. U dient diezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming in. U weet niet wat met de andere personen gebeurd is.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: twee medische attesten (dd. 24/01/2025, dd. 09/07/2025), een attest aangaande een psychologische opvolging (dd. 07/07/2025) en een geboorteakte.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde medische attesten (dd. 09/07/2025 + dd. 24/01/2025) en het attest aangaande psychologische opvolging (dd. 07/07/2025) blijkt o.m. dat u lijdt aan slapeloosheid, nachtmerries, dat u eerdere ervaringen herbeleeft, dat u voorbijgaande dissociatieve periodes kent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud aangepast om tegemoet te komen aan eventuele communicatieproblemen. U werd bij aanvang van het onderhoud gevraagd hoe het met u ging (notities CGVS, p. 2), waarop u aangaf dat het wel ok gaat met u. Gevraagd of u in staat was het onderhoud te doen, antwoordde u bevestigend. Later tijdens het onderhoud, na een onderbreking gevraagd hoe het met u ging, antwoordt u "min of meer" (notities CGVS, p. 13). Gevraagd of u kon doorgaan, antwoordde u bevestigend. U maakte geen gebruik van de aangeboden mogelijkheid het onderhoud zelf te onderbreken indien u daar nood aan had (notities CGVS, p. 3). Op het einde van het onderhoud gaf u bovendien aan de vragen van de interviewer begrepen te hebben (notities CGVS, p. 23-24). U begreep eveneens de tolk. Verder maakten u noch uw advocaat enige andere opmerkingen aangaande het verloop van het onderhoud, hoewel uw advocaat nogmaals wees op uw kwetsbaar profiel. Uit een lezing van uw verklaringen blijkt ook dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Ook werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst en uw land van verblijf. U kreeg eveneens uitgebreid de tijd om uw relaas te vertellen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren m.b.t. de inhoud van de notities van het persoonlijke onderhoud. U past een verklaring aan m.b.t. uw vader die u wou slaan en dat u niet door één persoon werd opgehaald bij S., maar wel door twee personen. U wordt geacht in te stemmen met de verdere inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verder blijkt uit de 'Vragenlijst "Bijzondere procedure noden" DVZ' van 13/05/2025 dat u géén elementen of omstandigheden signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ook bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 09/01/2025 gaf u niet aan te lijden aan enige psychologische problematiek (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Overigens moet hierbij worden vastgesteld dat uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ niet blijkt dat u toentertijd niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen of niet in staat zou zijn geweest om de elementen ter ondersteuning van uw verzoek toe te lichten. Integendeel, uit de verklaringen die u op 09/01/2019 en 13/05/2025 aflegde, blijkt dat de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzake (verder DVZ) op een normale wijze zijn verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven. Bovendien bevestigt u bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS dat de interviewer bij DVZ alles goed begrepen en genoteerd heeft.

Verder blijkt nergens uit het door u neergelegde attest van uw psycholoog dat u niet in staat bent om deel te nemen aan de procedure inzake uw verzoek tot internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Alvorens in te gaan op het inhoudelijk aspect van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen, dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw asielaanvraag meermaals verklaart geboren te zijn op 29 mei 2008. U trachtte dit te onderbouwen met een geboorteakte. De DVZ uitte evenwel twijfel omtrent uw beweerde leeftijd, waarna een medisch onderzoek uitgevoerd werd op 20 januari 2025, ten einde na te gaan of u al dan niet ouder bent dan 18 jaar. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 21 januari 2025 door de Dienst Voogdij, betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°, 6§2, 1°; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Programmawet van 24 december 2002, gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 20 januari 2025 een leeftijd had van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (informatie in administratief dossier). Omwille van deze reden werd uw geboortedatum aangepast en wordt u sinds 21 januari 2025 beschouwd als meerderjarig.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn. U verklaarde immers Angola verlaten te hebben nadat de autoriteiten u en uw vader beschuldigden van illegale wapenhandel (notities CGVS, p. 18 + p. 21) en dat uw vader later liet weten dat hij betrokken was bij een schietpartij (notities CGVS, p. 22). Deze redenen vinden geen grond in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren". Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus.

Ten tweede, u deed geen moeite om uw probleem in eigen land op te lossen. Nochtans dient er te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Gevraagd of u geen advocaat zou kunnen inschakelen om u te helpen, verklaart u eerst dat dit niet kan omdat het een probleem tussen verschillende politie-eenheden betreft (notities CGVS, p. 21). Opgemerkt dat uzelf een burger bent, verklaart u dat **een advocaat te duur is voor u en dat op het moment (van de problemen) er niet aan werd gedacht een advocaat in te schakelen.** Uw verklaringen dienaangaande duiden wederom niet op een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.

U verklaart tevens iets te weten van de politiediensten, waardoor uw leven in Angola niet veilig is (notities CGVS, p. 21 + p. 23). U specificeert dit geheim echter niet. Het valt op dat u dit element pas aanhaalt wanneer de interviewer polst naar de mogelijkheden om een advocaat in te schakelen of aan de politie uit te leggen dat u door uw vader gedwongen werd hem te helpen. Bovendien heeft u voor de DVZ daar geen verklaringen over afgelegd (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8 + Fiche "Mineur étranger non accompagné"). Bij de aanvang van het onderhoud legt u geen verklaringen af waaruit blijkt dat u dit niet heeft kunnen zeggen voor de DVZ, noch dat dit niet genoteerd werd door de DVZ (notities CGVS, p. 3). Van een verzoeker om internationale

bescherming kan echter verwacht worden dat hij vanaf het begin van de procedure waarachtige verklaringen aflegt aangaande alle elementen van zijn vrees voor vervolging.

Ten derde, toont u een groot gebrek aan interesse in de gevolgen van de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst, nl. dat de autoriteiten u beschuldigen van illegale wapenhandel. Gevraagd naar de strafmaat die in Angola staat op illegale wapenhandel, verklaart u dat niet te weten (notities CGVS, p. 21-22). Gevraagd of u dat niet heeft opgezocht, antwoordt u ontkennend. U weet echter niet waarom u dit nooit heeft opgezocht, maar u heeft er nooit aan gedacht om die informatie op te zoeken. Deze desinteresse is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

Ten vierde, het verwondert tevens dat u op geen enkele manier iemand in Angola kan contacteren om informatie over uw ouders en uw broer in te winnen of te informeren naar de verdere ontwikkelingen van uw problemen (notities CGVS, p. 5), te meer daar u beweerdelijk minderjarig was op het moment van uw vertrek uit Angola (zie supra). Opnieuw is uw desinteresse onverenigbaar met uw voorgehouden vrees en problemen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt u het niet aannemelijk dat u, omwille van een beschuldiging van illegale wapenhandel, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U legde in het kader van uw asielaanvraag een geboorteakte voor. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een medisch attest voor waarbij de arts twee littekens op uw lichaam vaststelt. Uit het attest blijkt dat u verklaarde dat deze het gevolg zijn van mishandeling door uw vader. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. **Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.**

U legt eveneens een attest van uw algemeen geneesheer dr. N. (dd. 09/07/2025), waaruit blijkt dat u lijdt aan slapeloosheid, dat u nachtmerries heeft en dat u een grote psychologische kwetsbaarheid vertoont. Uit dit attest blijkt dat u tevens psychologisch opgevolgd wordt. Uit het attest aangaande deze psychologische opvolging (dd. 07/07/2025) blijkt o.m. dat u eerdere ervaringen herbeleefd, dat u dissociatieve periodes van voorbijgaande aard kent. De schrijver van dit attest stelt tevens dat u uw huidige psychische klachten koppelt aan het gegeven dat uw leeftijd aangepast werd nadat een leeftijdstest werd uitgevoerd (zie supra). Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van uw psycholoog, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. **Dit attest is aldus niet van dien aard dat zij eenduidig kan aantonen dat u psychologische problemen heeft door de problemen in uw land van herkomst.**

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 18/07/2025. Na lezing van de door u gepostuleerde opmerkingen moet opgemerkt worden dat deze louter verklaringen trachten te duiden/nuanceren en extra (weinig relevante) informatie toevoegen, maar niets veranderen aan de essentie en de inhoud van de aangehaalde asielmotieven en bijgevolg geen invloed hebben op bovenstaande argumenten die hebben geleid tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van het subsidiair beschermingsstatuut.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet),

van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Anti-folterverdrag, van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag betreffende de burgerlijke en politieke rechten en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker meent dat er een totaal gebrek aan beoordeling is gebeurd van zijn vervolgingsvrees vanwege individuele politieagenten. Hij stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij, naast vervolging door de overheid, ook vervolging vreest door individuele politieleden die betrokken waren bij de wapenhandel. Hij verwijst naar zijn verklaringen en stelt dat de commissaris-generaal de kans had om tijdens het persoonlijk onderhoud te vragen wat “*dit geheim*” was waarvan hij op de hoogte was, zodat hij had kunnen toelichten dat hij op de hoogte is van de illegale wapenhandel die binnen het politiekorps plaatsvindt.

Verzoeker betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn kwetsbaar profiel, waarbij hij wijst op zijn psychologische kwetsbaarheid, zijn gebrek aan een netwerk, zijn laaggeschooldheid, de daden van huiselijk geweld waaraan hij werd blootgesteld en jonge leeftijd. Verzoeker gaat in op het door hem neergelegde attest van littekens. Hij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel.

Verzoeker benadrukt geen toegang te hebben tot overheidsbescherming, omdat zijn vervolgers tot de overheid behoren en het gaat om een conflict binnen politie-eenheden. Hij vreest gerechtelijke vervolging zonder een eerlijk proces.

In een volgend onderdeel gaat hij in op de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien zijn regio van herkomst en zijn specifieke elementen, dringt een onderzoek naar het risico op ernstige schade zich op, zo stelt verzoeker. Hij stelt dat uit de landeninformatie het risico op onmenselijke behandeling vanuit het veiligheidspersoneel betrokken in strafrechtelijke vervolging blijkt. Hij gaat in op het politiegeweld en de detentieomstandigheden.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

3. *Bewijs contact tracing Rode Kruis;*
4. *Psychologisch attest 7 juli 2025;*
5. *Medisch attest 9 juli 2025;*
6. *Medisch rapport vaststelling littekens 24 januari 2025.”*

3. Aanvullende nota's

Verzoeker maakt op 4 december 2025 ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de 'beoordeling van feiten en omstandigheden' wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Wat betreft de bijzondere steunmaatregelen, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: "Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde medische attesten (dd. 09/07/2025 + dd. 24/01/2025) en het attest aangaande psychologische opvolging (dd. 07/07/2025) blijkt o.m. dat u lijdt aan slapeloosheid, nachtmerries, dat u eerdere ervaringen herbeleeft, dat u voorbijgaande dissociatieve periodes kent. Om hier op passende wijze

aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud aangepast om tegemoet te komen aan eventuele communicatieproblemen. U werd bij aanvang van het onderhoud gevraagd hoe het met u ging (notities CGVS, p. 2), waarop u aangaf dat het wel ok gaat met u. Gevraagd of u in staat was het onderhoud te doen, antwoordde u bevestigend. Later tijdens het onderhoud, na een onderbreking gevraagd hoe het met u ging, antwoordt u “min of meer” (notities CGVS, p. 13). Gevraagd of u kon doorgaan, antwoordde u bevestigend. U maakte geen gebruik van de aangeboden mogelijkheid het onderhoud zelf te onderbreken indien u daar nood aan had (notities CGVS, p. 3). Op het einde van het onderhoud gaf u bovendien aan de vragen van de interviewer begrepen te hebben (notities CGVS, p. 23-24). U begreep eveneens de tolk. Verder maakten u noch uw advocaat enige andere opmerkingen aangaande het verloop van het onderhoud, hoewel uw advocaat nogmaals wees op uw kwetsbaar profiel. Uit een lezing van uw verklaringen blijkt ook dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Ook werd bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw psychologische problemen, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst en uw land van verblijf. U kreeg eveneens uitgebreid de tijd om uw relaas te vertellen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingen werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren m.b.t. de inhoud van de notities van het persoonlijke onderhoud. U past een verklaring aan m.b.t. uw vader die u wou slaan en dat u niet door één persoon werd opgehaald bij S., maar wel door twee personen. U wordt geacht in te stemmen met de verdere inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verder blijkt uit de ‘Vragenlijst “Bijzondere procedure noden” DVZ’ van 13/05/2025 dat u géén elementen of omstandigheden signaleerde die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ook bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 09/01/2025 gaf u niet aan te lijden aan enige psychologische problematiek (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Overigens moet hierbij worden vastgesteld dat uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ niet blijkt dat u toentertijd niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen of niet in staat zou zijn geweest om de elementen ter ondersteuning van uw verzoek toe te lichten. Integendeel, uit de verklaringen die u op 09/01/2019 en 13/05/2025 aflegde, blijkt dat de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzake (verder DVZ) op een normale wijze zijn verlopen, dat u de gestelde vragen begrepen heeft, en dat u duidelijke antwoorden hebt gegeven. Bovendien bevestigt u bij aanvang van het onderhoud voor het CGVS dat de interviewer bij DVZ alles goed begrepen en genoteerd heeft.

Verder blijkt nergens uit het door u neergelegde attest van uw psycholoog dat u niet in staat bent om deel te nemen aan de procedure inzake uw verzoek tot internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad deze beoordeling bij. Door louter zijn psychologische kwetsbaarheid te benadrukken en nogmaals dezelfde medische attesten over te maken, brengt verzoeker deze beoordeling niet aan het wankelen. Hiermee werd gedegen rekening gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud. In dit verband stipt de Raad nog aan dat verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud, noch heeft verzoeker of zijn advocaat aan het einde van dit persoonlijke onderhoud opgeworpen dat verzoeker omwille van zijn medische of psychologische problemen op enigerlei ogenblik gehinderd was in het afleggen van zijn verklaringen. Verzoekers advocaat heeft weliswaar de psychologische kwetsbaarheid benadrukt, doch geen concrete opmerkingen geformuleerd over het verloop van het onderhoud. Tevens stelt de Raad vast dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze op normale wijze heeft plaatsgevonden, dat verzoeker in staat was om uitgebreid te antwoorden op de hem gestelde vragen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift ook volstrekt in gebreke te concretiseren welke bijzondere procedurele noden moesten worden overwogen. Evenmin duidt verzoeker niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. Ook de medische stukken, overgemaakt bij aanvullende nota, doen geen afbreuk aan het voorgaande. Deze bevestigen verzoekers psychologische kwetsbaarheid – waarin tevens wordt aangegeven dat verzoeker de psychologische ondersteuning ervaart als een plaats waar hij kan praten, luisteren en zijn emoties kan reguleren, evenals dat verzoekers sociale integratie en wil om te studeren en werken een weerbaarheidsfactor uitmaken – doch concretiseren niet waarom verzoeker niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de geboden steunmaatregelen onvoldoende waren, opdat hij volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin blijkt uit de stukken dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) of mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, ontdaan van incoherenties.

4.5. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 en artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten vanwege een beschuldiging van illegale wapenhandel, tezamen met zijn vader, die hem en zijn moeder tevens mishandelde. Verder geeft hij aan iets te weten van de politiediensten, waardoor zijn leven in gevaar is. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming medische stukken overgemaakt.

Wat betreft medische en psychologische attesten, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden heeft betrekking op medische bewijsstukken die een vluchtrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen.

Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak nr. 61204/09, I. tegen Zweden, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden.

Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt onvoldoende. In deze zaak achtte het EHRM het medisch attest een bijzonder belangrijk stuk. De aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas, vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dat verzoeker in zijn land van herkomst is aangedaan. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter ("caractère lacunaire") van het asielrelaas.

In zijn arrest van 23 augustus 2016 in de zaak nr. 59166/12, J.K. tegen Zweden, beschouwt het EHRM mishandeling in het verleden als een sterke indicatie voor een toekomstig reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM wanneer een verzoeker een algemeen coherent en geloofwaardig relaas van de gebeurtenissen heeft uiteengezet dat overeenstemt met informatie uit betrouwbare en objectieve bronnen over de toestand van het betrokken land. Volgens het EHRM is het in dergelijke omstandigheden aan de overheid om elke twijfel over dat risico weg te nemen.

In het medisch attest van 24 januari 2025 wordt aangegeven dat verzoeker twee littekens vertoont en dat het klinisch onderzoek aantoont dat verzoeker op zijn voorhoofd één lineair en ingedeukt litteken van 5mm x 1mm vertoont, evenals op de bovenkant van zijn linkerarm één min of meer lineair en hypergepigmenteerd litteken van 5cm x 3mm vertoont. Er worden tevens foto's van de verwondingen gevoegd. Verder wordt een verslag gegeven van de door verzoeker verklaarde herkomst van deze littekens – huiselijk geweld door zijn vader – evenals van zijn eigenlijke vluchtredenen. Er wordt geconcludeerd dat de littekens compatibel zijn met de beschreven mechanismen. De Raad moet echter vaststellen dat het medisch attest slechts zeer summier is in zijn conclusie dat de littekens compatibel zijn met de verklaringen, zonder dat deze conclusie verder wordt toegelicht. Er wordt in het medisch attest zo bijvoorbeeld geen objectieve tijdsindicatie gegeven van de vertoonde littekens. Verder doet de arts geen meer geconcretiseerde uitspraak over de graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de objectieve vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. De arts heeft zich voor de vermoedelijke oorzaak uitsluitend gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en er wordt geen verdere uiteenzetting verschaft van de redenen waarom de vertoonde littekens compatibel zijn met de verklaringen. De Raad wijst er in deze ook op dat een arts weliswaar kan aangeven dat een litteken compatibel is met bepaalde handelingen, doch dat dit nog niet inhoudt dat moet worden aangenomen dat deze verwondingen ook plaatsvonden in de door verzoeker geschetste omstandigheden, van een voortdurend fysiek geweld door zijn vader. Er kan dan ook onvoldoende worden vastgesteld of de door verzoeker opgelopen verwondingen zijn

opgelopen in de door hem verklaarde omstandigheden, dan wel dat deze onder andere omstandigheden zijn opgelopen.

Wat betreft verzoekers psychologische moeilijkheden, wijst de Raad erop dat uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoekster kampt met een depressieve toestand en een complex trauma. Verzoeker lijdt onder meer aan slapeloosheid, nachtmerries, herbelevingen, dissociatieve episodes, angstigheid, suïcidale gedachten. In de attesten wordt aangegeven dat verzoeker zijn psychologische problemen linkt aan traumatische evenementen in zijn herkomstland, evenals tijdens zijn vlucht. Zijn psychologische kwetsbaarheid wordt ook in belangrijke mate gevoed door de omstandigheid dat zijn leeftijd werd aangepast ten opzichte van de door hem opgegeven leeftijd. Er wordt aangegeven dat verzoeker zijn therapie trouw volgt en dat hij zijn opvolging beschouwt als een ruimte waar hij kan praten, luisteren en zijn emoties kan reguleren. Verzoeker vindt sociale aansluiting door zijn deelname in een sportclub en zijn verlangen om verder te studeren en te werken vormen weerbaarheidsfactoren ("*un facteur de résilience*") voor verzoeker. Ondanks de vaststelling dat verzoeker zich goed aanpast aan het leven in het opvangcentrum en een wil toont om meer autonomie te bekomen, blijft verzoeker actueel een grote psychologische kwetsbaarheid vertonen, zo stelt de behandelende psychotherapeute. De Raad herhaalt vooreerst dat de psychologische attesten niet voldoende concreet uiteenzetten waarom en in welke mate verzoekers mentale gezondheidstoestand hem zou hebben verhinderd om in het kader van zijn asielprocédure eenduidige en volledige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties (zie *supra*). Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt, zoals ook blijkt *in casu*. Een psycholoog of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt.

Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker, hetgeen ook blijkt uit lezing van die voormelde arresten van het EHRM.

Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor.

In dit geval blijkt uit de inhoud van de attesten duidelijk dat de artsen zich voor wat betreft de gesuggereerde oorzaak van verzoekers littekens en psychische problematiek, louter en alleen gebaseerd hebben op de verklaringen van verzoeker. Deze attesten blijven vaag in hun conclusies (zie *supra*). Gelet op het geheel van deze vaststellingen en anders dan in de EHRM-zaken I. en R.J., kan hier niet worden gesteld dat in het voorliggende medisch attest de aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen op gedetailleerde wijze worden weergegeven, noch blijkt uit het medisch attest dat de vastgestelde littekens van verzoeker onbetwist het gevolg zijn van foltering.

Evenmin kan uit de bijgebrachte (psychologisch) attesten worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn psychische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit de attesten niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Het louter benadrukken van zijn kwetsbaarheid en aangeven dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven hiermee rekening te houden bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, doet geen afbreuk aan het voormelde.

Gelet op al deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoeker littekens vertoont en psychische problemen kent aldus nog niet dat hij een nood heeft aan internationale bescherming en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoekers littekens en psychologische problemen. Bijgevolg meent de Raad dat aan deze attesten slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven. Wat betreft de littekens,

wijst de Raad er alleszins op dat in het medisch attest van 24 januari 2025 ook wordt aangegeven dat verzoeker zelf verklaarde dat het huiselijk geweld, gepleegd door zijn vader – en de door hem verklaarde oorzaak van zijn twee littekens – niet de reden is waarom hij zijn herkomstland heeft verlaten.

5.1.3. Waar verzoeker zijn profiel schetst als jongeman, die beperkte scholing heeft genoten en die niet veel buiten kwam, wijst de Raad er vooreerst op dat, rekening houdend met de leeftijdsbepaling, verzoeker reeds meerderjarig was op het ogenblik dat hij Angola verliet. Verder blijkt noch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een laaggeschoolde jongeman te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de scholingsgraad of leeftijd. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Er werden door de *protection officer* ook zowel open als gesloten vragen gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Hij bleek ook in staat om uitgebreid en gedetailleerd op deze vragen te antwoorden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder ook dat verzoeker het gehoor kon volgen, de hem gestelde vragen begreep en erop kon antwoorden, zoals hij ook zelf beaamde op het einde van het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 23). Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in om, met zijn verwijzing naar zijn jonge leeftijd en lage scholingsgraad, de motivering van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. Na een zorgvuldige analyse van het rechtsplegingsdossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat *“Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep). Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn. U verklaarde immers Angola verlaten te hebben nadat de autoriteiten u en uw vader beschuldigden van illegale wapenhandel (notities CGVS, p. 18 + p. 21) en dat uw vader later liet weten dat hij betrokken was bij een schietpartij (notities CGVS, p. 22). Deze redenen vinden geen grond in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus.”*

Verzoeker brengt geen enkel dienstig argument aan, op grond waarvan alsnog kan worden vastgesteld dat het door hem geschetste relaas inzake de beschuldigingen van illegale wapenhandel wel degelijk verband houden met één van de in het Vluchtelingenverdrag opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

5.1.5. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij op de hoogte was van een geheim binnen de politiediensten en dat hij daarom tevens vervolging vreest vanwege individuele politieleden die betrokken waren bij de wapenhandel. Dienaangaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat *“U specificeert dit geheim echter niet. Het valt op dat u dit element pas aanhaalt wanneer de interviewer polst naar de mogelijkheden om een advocaat in te schakelen of aan de politie uit te leggen dat u door uw vader gedwongen werd hem te helpen. Bovendien heeft u voor de DVZ daar geen verklaringen over afgelegd (Vragenlijst CGVS, vragen 3.1-3.8 + Fiche “Mineur étranger non accompagné”). Bij de aanvang van het onderhoud legt u geen verklaringen af waaruit blijkt dat u dit niet heeft kunnen zeggen voor de DVZ, noch dat dit niet genoteerd werd door de DVZ (notities CGVS, p. 3). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij vanaf het begin van de procedure waarachtige verklaringen aflegt aangaande alle elementen van zijn vrees voor vervolging”*. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij deze omstandigheid wel degelijk heeft aangevoerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), doch dit vindt geen weerslag in het de stukken van het rechtsplegingsdossier. Verzoeker verwees bij de DVZ enkel naar het incident van 28 december 2024, waarbij de politie hun huis zouden hebben binnengevallen op zoek naar verzoeker en zijn vader vanwege verdenkingen van illegale wapenhandel en dat de politieagenten zeiden dat verzoeker medeplichtig was aan deze wapenhandel (zie AD, “vragenlijst cgvs”, vraag 5 en 6). Van een bijkomende vrees voor vervolging vanwege individuele politieagenten, omwille van de onthulling van het geheim dat politieagenten deelnamen aan illegale wapenhandel en dat hij om deze reden ook geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Angolese autoriteiten. Verzoeker schuift deze omstandigheid thans naar voor als de voornaamste reden waarom zijn leven in Angola in gevaar is, zodat kon worden verwacht dat hij dit reeds van bij aanvang van zijn procedure om internationale bescherming kenbaar zou

hebben gemaakt, *quod non in casu*. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, maakt verzoeker hier slechts melding van nadat de *protection officer* reeds meermaals heeft gevraagd waarom verzoeker geen beroep zou kunnen doen op een advocaat om hem te helpen bij de behandeling van de beschuldigen van illegale wapenhandel (zie NPO, p. 21). Wanneer hem wordt gevraagd waarom hij geen beroep kan doen op een advocaat, omdat hij een gewone burger is, maakt verzoeker in eerste instantie nog steeds geen gewag van voormelde vrees. Zo geeft hij initieel aan dat het voor een kind moeilijk is om een advocaat in te huren, die veel te duur is en dat er op dat moment niet is gedacht aan een advocaat (zie NPO, p. 21). De Raad moet hierbij ook vaststellen dat verzoekers verklaringen omtrent het politiegeheim ook bijzonder vaag en nietszeggend zijn. Hij stelt dat *“hun geheim op het spel [stond]”, dat “ook de regering weet wat ze allemaal doen” en “er zijn er veel die dat doen, en de overheid weet dat ook.”* (zie NPO, p. 21). Wanneer de *protection officer* verzoeker vraagt wie hem gaat vermoorden, antwoordt verzoeker vaagweg dat “ze” het misschien niet zelf zouden doen, maar wel iemand kunnen inhuren. Gevraagd om deze “ze” te specificeren, verwijst verzoeker enkel naar een deel van de politie, maar het hogere niveau dan zijn vader (zie NPO, p. 21). Ook wanneer hem later in het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd waarom hij niet naar de politie kan gaan en uitleggen hoe de zaak in elkaar steekt, met name dat hij door zijn vader werd gedwongen om mee te helpen, stelt verzoeker vaagweg dat ze hem dan zouden vermoorden, waarna hij aangeeft dat hij verhalen kent van mensen waar dat al mee is gebeurd, *“dat ze naar de politie zijn gegaan om te zeggen dat zij onschuldig zijn maar dat de politie hen toch onschuldig heeft gedood”* (zie NPO, p. 23). Gevraagd of verzoeker zo iemand persoonlijk kent, antwoordt verzoeker hier ontkenkend op. Indien verzoeker meent dat deze bedreiging dermate ernstig is dat hij hierdoor niet kan terugkeren naar Angola, wegens een vrees voor zijn leven, kan worden verwacht hij meer geconcretiseerde en gedetailleerde verklaringen hieromtrent kan afleggen. Het komt hierbij wel degelijk aan verzoeker toe om dienaangaande spontaan afdoende verklaringen af te leggen, waarbij de *protection officer* dit verzuim niet dient te remediëren. Dat verzoeker geen ondersteunend netwerk meer heeft in zijn herkomstland en met niemand in Angola contact kan opnemen hierover, is weinig aannemelijk. Verzoeker legt ook incoherente verklaringen af over zijn pogingen om contact op te nemen met mensen in Angola. Zo stelt hij initieel dat hij van niemand contactgegevens heeft in Angola (zie NPO, p. 5). Later in zijn persoonlijk onderhoud stelt hij evenwel dat hij geprobeerd heeft om in contact te komen met zijn ouders, maar dat het nummer *“niet passeert”* (zie NPO, p. 16), wat impliceert dat hij wel degelijk een telefoonnummer had om te proberen. De stukken aangaande de contact tracing van het Rode Kruis, zijn niet van aard om aan te tonen dat hij geen contacten of netwerk meer heeft in Angola. Verder kan verzoeker ook niet overtuigen in zijn betoog dat hij niet durft te telefoneren met mensen in Angola, omdat dit gevaarlijk zou zijn voor hem, aangezien alle organen foto's van hem hebben afgegeven en verspreid (zie NPO, p. 16). Verzoeker kan niet verduidelijken hoe hij op de hoogte zou zijn van de verspreiding van zijn foto's, aangezien hij verklaarde dat hij sinds zijn vertrek uit Angola met niemand meer contact heeft gehad. Verzoeker heeft nergens doorheen zijn gehoor bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gewag gemaakt van de verspreiding van zijn foto's bij alle Angolese organen, toen hij nog in Angola verbleef. Dat zijn foto's reeds zouden zijn verspreid binnen alle Angolese diensten op een ogenblik dat hij nog in Angola verbleef is bovendien moeilijk verenigbaar met zijn mogelijkheid om in de luchthaven probleemloos de politiecontroles te doorlopen (zie NPO, p. 12). Door in zijn verzoekschrift louter andermaal te volharden dat hij wel degelijk vervolging vrees van politieagenten vanwege het onthullen van het geheim dat zij deelnemen aan illegale wapenhandel en het volharden dat hij om deze reden geen toegang zal hebben tot overheidsbescherming, brengt hij geen elementen aan die deze beoordeling aan het wankelen brengt of hier een nieuw licht op werpt.

5.1.6. Aangezien verzoeker niet kan overtuigen in de hierboven beoordeelde reden waarom hij geen beroep kon doen op nationale bescherming, brengt hij niets in tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat: *“Ten tweede, u deed geen moeite om uw probleem in eigen land op te lossen. Nochtans dient er te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Gevraagd of u geen advocaat zou kunnen inschakelen om u te helpen, verklaart u eerst dat dit niet kan omdat het een probleem tussen verschillende politie-eenheden betreft (notities CGVS, p. 21). Opgemerkt dat uzelf een burger bent, verklaart u dat een advocaat te duur is voor u en dat op het moment (van de problemen) er niet aan werd gedacht een advocaat in te schakelen. Uw verklaringen dienaangaande duiden wederom niet op een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève.”* Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij zonder recht op een eerlijk proces gerechtelijk zou worden vervolgd. Door verder louter te verwijzen naar algemene landeninformatie omtrent corruptie, straffeloosheid van veiligheidspersoneel, politiegeweld en detentieomstandigheden, die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met zijn eigen situatie of de door hem voorgehouden feiten en problemen niet wordt aangetoond, brengt verzoeker geen concrete en geïndividualiseerde elementen bij die voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen. Deze algemene verwijzingen volstaan evenmin om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker dient dit *in concreto* aan te tonen, maar blijft hiertoe in gebreke.

5.1.7. Verzoeker brengt ten slotte niets dienstig in tegen de volgende overwegingen dat: *“Ten derde, toont u een groot gebrek aan interesse in de gevolgen van de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst, nl. dat de autoriteiten u beschuldigen van illegale wapenhandel. Gevraagd naar de strafmaat die in Angola staat op illegale wapenhandel, verklaart u dat niet te weten (notities CGVS, p. 21-22). Gevraagd of u dat niet heeft opgezocht, antwoordt u ontkennend. U weet echter niet waarom u dit nooit heeft opgezocht, maar u heeft er nooit aan gedacht om die informatie op te zoeken. Deze desinteresse is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.”* Ook de bespreking van de door verzoeker overgemaakte geboorteakte wordt door verzoeker onbesproken gelaten.

5.1.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog gewag maakt van het huiselijk geweld, waarvoor hij geen uitweg vond, en de constante controle door zijn vader, benadrukt de Raad dat verzoeker ook hier geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud enkel verwijst naar de beschuldigingen van medeplichtigheid van wapenhandel, als redenen waarom hij zijn herkomstland heeft verlaten en niet kan terugkeren. Ook in het door verzoeker neergelegde medisch attest van 24 januari 2025 wordt uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker zijn herkomstland niet heeft verlaten vanwege de gedragingen van zijn vader. Verzoeker verbindt hier aldus zelf geen vrees aan. Volledigheidshalve wijst de Raad er alleszins op dat verzoeker, die een volwassen man is, niet aantoonbaar dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich aan de controle en mishandeling van zijn vader te onttrekken, door zich elders in Angola te vestigen.

5.1.9. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. De Raad meent dat verzoeker, gelet op voorgaande vaststellingen, ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch kan dit in de beschikbare informatie in het rechtsplegingsdossier worden gelezen. Evenmin beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. De door verzoeker verschaftte algemene informatie omtrent het buitensporig politieoptreden in het kader van betogingen en protesten, voldoet niet aan de vereiste van *“willekeurig geweld”*. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn land en regio van herkomst sprake is van een situatie die onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg verzoekende partij de mogelijkheid haar vluchtredenen uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de

commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES